

PROLOGAS

Birželio 17

Patekė į kraujagyslę, kvaišalai pasklido kūnu, ir Eimė Vaild užsimerkė. Mintyse regėjo, kaip palikdami nuostabų bal-tutėlj šleifą narkotikai skuba pasiekti smegenis.

Poveikį pajuto iškart. Pasinérė į kone skausmingą palaimą. Euforijos sparnais išskrido į kitą planetą, naują, dar ne-astrastą pasaulį. Niekas néra suteikęs jai tiek malonumo. Oda, raumenimis ir sausgyslėmis viena po kitos nusirito ekstazės bangos, pasiekiančios, regis, net kaulų čiulpus. Dar kiek, ir ne-žemiškas pojūtis émė malšti, bet Eimė troško, kad šitai tėstusi.

Neišeik. Aš tave myliu. Man tavęs reikia. Pasilik, šaukė, prašė ir maldavo jos protas, beviltiškai stengdamasis kuo ilgiau patirti ekstazę.

Paskutiniai palaimingi kūno virpesiai liovėsi, ir ji pasuko galvą kairėn, idant kaip visada, abiem drauge susileidus heroino, vogčia nusišypstotą Markui, savo meilužiui, bičiuliui ir sielos draugui.

Nors jautėsi nuvargusi ir vilijoama užsimiršimo tamson, kuri užklupdavo kaskart, gavus dozę, Eimė suprato, jog Markui kažkas atsitiko.

Žinojo, kad juodu sėdi ant grindų kažin kokiamė kam-baryje. Kad pro džinsinį švarkelį į nugarą plūsta radiatoriaus šiluma. Kad ranką kausto antrankis, bet visa tai jai buvo nė motais. Kas gali rūpėti, patyrus tokią palaimą?

Pabandė ištarti bičiulio vardą, bet jai nepavyko.

Markui kažkas negerai.

Jo akys nebuvo užmerktos, užliūliuotos šilto snaudulio. Jis sédėjo išsiplėtusiais vyzdžiais ir nemirksėdamas spoksojo į lubas.

Eimei norėjosi Marką paliesti, papurtyti, išbudinti. Apdovanoti įprasta šypsena, o tada atsiduoti tamasybėms.

Tačiau kūnas sustingo.

Kažkas čia ne taip. Susileidus narkotikų ją ir anksčiau persmelkdavo nuovargis, būdavo mieguista ir nerangi, bet vi-sada likdavo jęgų priglusti prie Marko.

Jautėsi išsekusi, akių vokus lipdė miegas, bet nevalia užmigtį, nepamēginus paliesti draugo.

Sukaupusi jėgas Eimė pabandė pajudinti bent pirštą — tuščias darbas. Raumenys atsisakė paklusti.

Kad ir kaip stengėsi nepasiduoti pamažu apninkančiai blausai, atrodė, tarsi kas trauktų antklodę jai ant galvos.

Jautėsi išsekusi, silpna, neigali pasipriešinti protą tem-dančiai juodumai, bet žinojo: ji reikalinga Markui.

Tik kas iš to? Eimei nepavyko atsiplėsti nuo besivejančių šešelių.

Spėjo išgirsti, kaip užsitrenkia buto durys, o tada sunkūs akių vokai nusileido.

Negalėdama apsikęsti nuolatinio tarškėjimo kairėje ausyje Kima kietai sukando dantis.

Pro atvirą orlaidę, gaudančią retus vėjo gūsius birželio tvankumoje, į garažą iškrido drugys ir ēmė plaktis į šešiasdešimties vatų lempą. Bet ne jo sparnų plazdenimas erzino Kimą.

— Jei atsibodo, šiaušk iš čia! — paliepė, kai rūdžiu dribsniu, atskirtu nuo stipinų, kruša apnešė jai džinsus.

— Neatsibodo, aš tik galvoju, — Džema pakélė galvą ir užsižiūrėjo į drugį, kurį netrukus ištiks aneurizma.

— Taip ir patikėjau, — sausai atšovė Kima.

— Svarstau, ar nunešti jai gėlių, ar įteikti puokštę jau namuose?

— Hmm... — toliau gremždama stipinus numykė detektyvę.

Žinojo, kad Brajentas, kaip ir daugelis kitų, nepritaria jos bičiulystei su paaugle — merginą išnaudojo, o galop dargi pasiuntė Kimą nužudyti mirtina jos priešė, gydytoja Aleksandra Torn.

Kolegos nuomone, tai mergšei vieta Dreik Holo kalėjime, kur nūnai buvo uždaryta jos motina ir kur ji pati susipažino su sociopate psichiatre. Kai Kima įkišo Aleksą už grotų, padarydama galą liguistiems jos bandymams su ligoniais, ši išsikėlė sau gyvenimo tikslą nepraleisti nė vienos progos apkartinti inspektorei gyvenimą.

Pasak Brajento, draugystė su žmogumi, kuris norėjo tave nudėti, neįmanoma. Jokiomis aplinkybėmis. Deja, šis yk kolega prašovė. Mat Kima puikiai žinojo du dalykus: pirma, Aleksandra Torn — tikra manipuliavimo meistrė, puikiai mokanti pasinaudoti žmogaus silpnybėmis, tomis, apie kurias jis žino, ir tomis, apie kurias nė nenutuokia. Antra, Džema nekalta dėl savo sumautos vaikystės.

Kima ne šiaip ignoravo klausimą apie gėles. Juk mergaitė viso labo svaičioja.

Visą Džemos gyvenimą motina laisvėje neužsibūdavo, dukterį vis užkraudavo giminėms. Tie sutikdavo ją pagloboti, bet galiausiai norinčiujų su Džema terliotis nebeliko. Kad nemirtų badu, ji griebėsi paskutinio šiaudo — èmè prekiauti savo kùnu. Balažin kodèl ir toliau palaikë ryšį su motina, lankydavo ją kaléjime.

Kitą savaitę toji moteris turėtų išeiti į laisvę, bet jau nesyk yra prisivirusi košès, ir bausmës laikas vis nusitęsia.

Kartą Kima užsiminė, kad neturédama ką valgyti Džema geriau jau tegul užsuka pas ją, užuot éjusi parsidavinëti į gatvę. Gurmaniški patiekalai — ne Kimos stichija, bet ji visada gali pagrzdinti bulvyčių ar pašauti į orkaitę picą.

Džema mielai pasinaudojo kvietimu, nors prieš ménesi pusei dienos įsidarbino Dadlio bibliotekoje.

— Tai kaip sekasi darbe? — nusuko kalbą Kima.

Džema iškišo liežuvį ir suplerpę. Inspektorė nusijuokė.

Kartais ta mergina atrodydavo gyvenimo vëtyta ir métyna brandi moteris, o kartais — aštuoniolikmetė, ir tiek.

Ir nutik tu man taip, kad bûtent šiandien Kima neprieštatraivo netikëtam Džemos apsilankymui.

— Klausyk, Džema, gal tas darbas ir néra smegenis...

— ... bukinantis, — įsiterpë pašnekovė. — Nuo tokio darbo skystėja smegeninė, — pridûrė ißsiviepdama. — Išduodu knygas; priimu knygas. Sudedu į lentynas. Vakarais, prieš užsidarant, atlieku visų geidžiamą darbą — nuvalau bendro naujojimosi kompiuterių klaviatûras.

Kima nuslėpė šypseną. Buvo kur kas smagiau klausytis, kaip mergina skundžiasi darbu, užuot aimanavusi, kad niekaip negali jo susirasti.

— O vakar prie manęs prieina miela senučiukė, — Džema

pakilo ir susikūprinusi nudavė, kad eina pasiramsčiuodama lazdele. — „Atsiprašau, širdele, gal galėtum parodyti, kaip šias nuotraukas nusiųsti sūnui į Naujają Zelandiją?“ Ir pakišo man Adomo ir Ievos laikų skaitmeninį fotoaparatą. Dievaži...

— Pala, — nutraukė pasakojimą Kima, nes suskambo jos telefonas. — Stoun, — atsiliepė braukdama nuo džinsų rūdis.

— Atsiprašau, kad trukdau, ponia, — pasakė dispečeris, — bet kažkas vyksta Holitrėjuje. Pranešimas nerišlus. Išgirdau tik adresą ir vieną žodį.

— Sakyk adresą, — Kima pakilo.

— Čoserio namas, butas 4B.

Inspektorei skrandis sustojo. Juk tai tas pats namas, tik trimis aukštais žemiau. Ir iškvesti ją turėjo būtent šiandien, ne šiaip kurią suknistą dieną.

— Gerai, važiuoju. Tegu ir Brajentas nieko nelaukia.

— Bus perduota, ponia.

— O kas per žodis? — paklausė. — Ką pasakė?

— Išgirdau žodį „lavonas“, ponia. „Lavonas“.

2

Apžergusi „Ninja“ motociklą, Kima lengvai įveikė gatvių, aklagatvių ir apvažiavimų labirintus, patraukdama smalsius žvilgsnius visų, kas, tikėdamiesi bent menkiausios vakarinės vėsos, pusnuogiai iškišo nosis laukan.

Saulė nusileido prieš ketvirtį valandos ir dangus tebedegė marmuro raudoniu, bet oro temperatūra nukrito vos žemiau nei dvidešimt laipsnių. Naktis vėl žadėjo būti tvanki ir slogi.

Apvažiavusi išparduotuvės Kima nurūko link Čoserio namo, vidurinio daugiabučio dangoraižio pačiame Holitrėjaus centre.

Apgyvendintas visuomenės atmatų, tai buvo prasčiausios reputacijos Holitréjaus daugiabutis.

Čoserio name praėjo ir pirmieji šešeri Kimos metai. Parastai jai pavykdavo tą dieną prisiminimus nugrūsti į toliausią atminties kertę. Bet tik ne šiandien. Nūnai jie vėl užplūdo Kimą, lyg visa būtų nutikę tik vakar.

Pravažiavusi tarp dviejų policijos automobilių, pro greitosios pagalbos furgoną ir pirmojo reaguojančiojo asmens motociklą ji pastatė savajį už Brajento „Astra Estate“. Seržantas gyveno keletu mylių arčiau, be to, ji užtruko išlydėdama Džemą. Išplėtusi akis toji netvérė smalsumu, kurgi Kimą iškvietė.

Detektyvė neatskleidė, nes ir pati nežinojo.

— Žiūrėkit, kiaulė ant moco! — pasigirdo balsas minioje, kai inspektorė nusiėmė šalmą.

Ji papurtė galvą, perbraukė šalmo suplotus trumpus juodus plaukus. Taip, kiaule jos niekas nevadino mažiausiai — kiek? — kokias tris dienas.

Rėksnio sėbrai prapliupo juoku, bet Kima, nekreipdama į juos dėmesio, nudrožė prie jėjimo į daugiaaukštį.

Praėjo pro išorinę užkardą, tada — vidinę, kol laiptinėje atsidūrė priešais konsteblių sieną.

Liftas dešinėje kybojo žemiau grindų lygio, jo atdaros durys nepaliko abejonių, kad keltuvas sugedės.

— Labas vakaras, ponia, — konstebli žengė į priekį. — Veikia tik vienas, — ji pabaksnojo į ekraną, kuris rodė liftą dabar sustojus penktame aukšte. — Išvedame gyventojus iš aukščiau ir žemiau esančių aukštų.

Kima tik palinkčiojo galvą. Laiptai liko policijai, liftas — gyventojų reikmėms.

Evakuoti visą pastatą dėl incidento viename aukšte — prasta mintis, todėl reikėjo suktis iš padėties.

Ji patraukė prie laiptų ir ėmė kopti į ketvirtą aukštą.

Ačiū Dievui, per tris mėnesius nuo tada, kai tirdama didelę bylą detektyvė nukrito nuo dviaukščio pastato stogo ir susilaužė blauzdikaulį, koja sustipréjo ir lengvai susidorojo su krūviu.

Kiekviename aukšte stovėjo po būrelį pareigūnų, turinčių užtikrinti, kad niekas neitų į įvykio vietą. Ketvirtame aukšte budintis policininkas nusišypsojo ir palaikė inspektorei atidarytas laiptų aikštelės duris.

Štai ir atlapotos buto, kuriamo įvyko incidentas, durys.

Kima jau ruošesi žengti per slenkstį, kai kelią jai pastojo inspektorius Plantas.

— Kas per?..

— Gal gali palükėti? — paprašė jis ir grįžtelėjo į butą.

Kima įsistebėliojo į kolegą. Gerai pažinojo šį vyruką, ne kartą dirbo drauge. Kokius pokštus jis čia krečia?

— Plantai, jei nepasitrauksi nuo...

— Tavo partneris, Brajentas, — sutrikęs ėmė aiškintis pareigūnas. — Nenori, kad eitum vidun.

— Ką, po velnių, čia kliedi? — įširdo Kima. Šis butas — nusikaltimo vieta, ji — detektyvė inspektorė ir nori įeiti. — Man nusispjaut, ką...

Kima nutilo, nes Plantui už nugaros pasirodė Brajentas ir inspektorius pasitraukė.

Seržanto veidas buvo papilkėjęs ir suvargės, akys pilnos siaubo. Taip baisiai jis neatrodė net tada, kai paskutinės didelės jų bylos tyrimo metu gulėjo sužeistas ant grindų, o ji laikė prispaudusi ranką jam prie pilvo, stengdamasi sulaikyti iš žaizdos srūvantį kraują. Jei konstebliai nežinotų, kad Brajentas yra detektyvas seržantas, kas nors jau gaubtų jį folijos antklode.

— Brajentai, kokia velniava?..

— Neik ten, bose, — ramiu balsu įspėjo seržantas.

Kas čia nutiko, nesuprato Kima.

Drauge juodu matė visko, ką blogiausio žmogus gali pa-

daryti kitam žmogui. Regejo kūnų, nuo kurių dvoko riesdavo nosį. Supuvusių lavonų, kuriuose knibždėdavo lervų ir musių. Yra iškasę niekuo nenusikaltusių paauglių kūnus. Brajentas žino, kad jos skrandis gali atlaikyti bemaž viską, tad kurių galų dabar sumanė neleisti jos į įvykio vietą?

Seržantas pasivedėjo bosę šalin.

— Kima, prašau kaip draugas. Neik ten.

Darbe Brajentas niekada néra kreipėsis į ją vardu. Né karto.

Ką, po velnių, jis ten pamatė?

Kima giliai įkvėpė ir įrémė į kolegą žvilgsnį.

— Brajentai, šalin iš kelio. Tuojau pat.

3

Kima perėjo išsirikiavusių policininkų tuneliu, kuris tėsėsi iki pat nusikaltimo vietas. Nepatraukė niekieno dėmesio. Juk visi laukė atvykstant detektyvės inspektorės, todėl nežinia, kokia musė įgėlė Brajentui, pagalvojo Kima, jusdama, kad seržantas neatsilikdamas kulniuoja jai iš paskos.

Suknistas isterikas.

Uniformuotų pareigūnų siena prasiskyrė, ir Kima apmirė.

Keletą akimirkų garsai nuščiupo, pasaulis sustingo ir Kimos žvilgsnį prikaustė vaizdas priešakyje. Burna perdžiūvo, ir jai pasirodė, kad tuoju nualps. Pajuto, kad Brajentas prilaiko už alkūnės.

Kima grįžtelėjo į kolegą. Jo veide šmēkščiojo baimė ir susirūpinimas. Ir tada ji suprato. Štai nuo ko Brajentas stengėsi ją apsaugoti.

Nurijusi šleikštulį ir stengdamasi nusikratyti pojūčio, jog išgyvena šias minutes sulėtintu režimu, ji vėl nukreipė akis į vaizdą priešakyje.

Nugara į radiatorių sėdėjo išsekės, juodaplaukis, maždaug dvidešimties metų vaikinas. Jo negyvos, blizgančios akys spoksojo į tolį, galva buvo nusvirusi kairėn. Kaulėtos kojos skendėjo džinsuose. Pieno baltumo rankos, ne ką storesnės už biliardo lazdas, karojo iš trumpų marškinélių rankovių.

Akivaizdžiai negyvas jaunuolio kūnas staiga sujudėjo ir ėmė ritmingai kratyti. Kima nusekė akimis dešinę jo ranką, ištiesą kiek toliau nuo kūno. Žvilgsnis sustojo prie plaštakos. Vaikino riešą kaustė prie radiatoriaus prirakintas antrankis, o antras jų juosė riešą merginos, kurią medikams gaivinant trūkčiojo vaikino lavonas.

Pamažėl Kima ēmė vokti aplinkos įvykius, tarsi kas būtų nuėmės nuo galvos ausines.

— Manau, turime ją vežtis, Džefai, — tarė vienas paramedikas. — Dukart atgaivinom, bet toliau...

Jis nutilo, nes aiškinti pasekmes nebuvo prasmės.

Kima pasitraukė į šalį ir paramedikai lengvai užkélé merginą ant ratuotų neštuvų. Svarbiau išsaugoti gyvybę nei įkalčius.

Tyrimas nebus pradėtas tol, kol medikai neatliks savo darbo.

Mergina atrodė liesesnė net už mirusį vaikiną. Jos kaulus dengianti plonytė oda vietomis karojo. Jaunas veidas buvo prakaulus, su išsišovusiais skruostikauliais ir smailu smakru. Aplink akis plytėjo juodi ratilai, o kūnas buvo nusėtas daugybės smulkių žaizdelių.

Vežama prie durų ji tyliai sudejavo.

Pro šalį eidamas antras paramedikas paspyrė kažkokią šiukšlę. Ji atriedėjo Kimai prie kojų.

Stoun išgirdo, kaip Brajentas staiga įtraukė oro, o tada ji nudelbė akis į tuščią kokakolos butelį.

Stengdamasi nepraskysti Kima apsidairė. Būgštavo, kad visų akys bus nukreiptos į ją. Laukė kažin kokios aplinkinių reakcijos į tai, apie ką norėjo šaukti kiekviena jos būties ląstelė.

Tačiau niekas nežiūrėjo jos pusėn. Ir kodėl turėtų? Juk jie nieko nežino.

Prie radiatoriaus prirakinti berniukas ir mergaitė. Kokakolos butelis. Toks pat butas, tik keletu aukštų aukščiau.

Lauke šutra. Berniukas miręs, mergaitė gyva.

Niekas juk nežino, kad šiame bute Kima išvydo siaubingausio savo gyvenimo įvykio rekonstrukciją.

Žino tik Brajentas, bet kai kurių dalykų nenutuokia net jis.

To, kad šiandien sukanka lygiai trisdešimt metų nuo tos siaubingos dienos.

4

Buvo beveik vienuolikta, kai Kima pastatė „Ninja“ prie Heilsoveno policijos nuovados.

Kūną užplūdės nuovargis ginė namo, bet ji visai nenustebė telefono ekrane pamačiusi Vudžio žinutę, kurioje jis nurodė iš įvykio vietas važiuoti tiesiai į nuovadą, nors ir koks vėlyvas būtų metas.

Puiki proga pasprukti nuo Brajento, kuris akyliai stebėdamas bosę bandė nuspėti jos nuotaiką ir gal šimtą kartų pasiteiravo, ar jai viskas gerai.

Kima įtikino kolegą, kad jaučiasi puikiai, o dabar metas tuo pačiu įtikinti ir Vudį.

— Pone, — Kima įkišo galvą į viršininko kabinetą. Tada įėjo, bet duris paliko praviras. Ketino subtiliai išsisukti.

— Uždaryk, — paliepė Vudis.

Triukas nepavyko.

Ji atsistojo už kėdės priešais Vudžio stalą.

Nepaisydamas vėlyvo meto viršininkas tebebuvo darbe, o jo nuovargi išdavė nebent atlaisvintas kaklaraiščio mazgas ir kiek susiglamžę nepriekaištingai balti marškiniai.

— Mačiau ataskaitą, papasakok daugiau apie nusikaltimo vietą.

— Nesu tikra, kad ten įvyko nusikaltimas, — atsakė Kima. — Du paaugliai, narkotikai, vienas perdozavo, kita per plauką liko gyva. Rytoj dalyvausiu vaikino skrodime. Manau, paaiškės, kad jis netycia perdozavo.

— Viskas? — Vudžio veidas suakmenėjo.

Kima dramatiškai skėstelėjo rankomis, nežinodama, ką viršininkas nori išgirsti.

— Ee... Brajentas nusigavo ten anksčiau...

— Ir, sprendžiant iš to, kiek man papasakoja, buvo ten visiškai vienas.

— Nelabai suprantu, ką?..

Vudžio žvilgsnis darësi vis skvarbesnis, susierzinimas tolydžio augo.

— Ar radot adatas, kuriomis jie badësi? Ar ant jaunuolio rankos buvo varžtis? Ar apskritai tu ten buvai?

Prieš atsakydama Kima akimirką susimastė.

— Atvykusi į įvykio vietą užėjau į didesnijį iš dviejų miegamujų, maždaug šimto kvadratinių pėdų ploto. Man iš desinės buvo seržantė ir du konstebliai — šviesiaplaukis ir du tamasiaplaukiai. Vieno tamasiaplaukio kairi dilbį puošia erelio tatuiruotė; šviesiaplaukis nešioja barzdą.

— Stoun, manau...

— Man iš kairės stovėjo trečias konsteblis, o ant grindų klūpojo du paramedikai, besistengiantys palaikyti gyvybę

merginai, kuri prieš man atvykstant įsigudrino du kartus mirti. Vienas paramedikas vilkėjo...

— Stoun, užsičiaupk, — nukirto Vudis.

— Taip, pone.

— O kaip tie antrankiai prie radiatoriaus?

— Taip, pone, — pakartojo Kima, stengdamasi atsikratyti prisiminimo.

— Juk nenori pasakyti, kad tai...

— ... sutapimas, — pabaigė viršininko sakinį Kima, tvirtai tikėdama, kad taip ir buvo.

— Tu juk netiki sutapimais, — gudriai pareiškė Vudis.

— Jei visai atvirai, manau, tai koks nors liūdnai pasibai-gės erotinis žaidimas. Iš serijos „aš suleisiu dozę tau, o tu — man“. Esu tikra, ten rasis švirkštų ir adatų; kriminalistai viską surinks ir ištirs.

— Vadinasi, nejžvelgi jokių panašumų?

— Su kuo? — Kima tyčia apsimetė, kad jai net į galvą ne-šovė pagalvoti apie kažin kokius panašumus.

Jei būtų su viršininku atvira, pasakytų, jog vos įžengusi į kambarį, keletu aukštų žemiau jos pačios namų, kur gyveno šešerius metus, ji akimirksniu nusikélė trisdešimt metų atgal ir išvydo prie radiatoriaus gulintį savo mirusio brolio kūną, bet paskui ijungė darbinę pavarą ir suprato, kad tai viso labo sutapimas, neturintis jokio ryšio su jos vaikyste. Kad ir kaip būtų liūdna, šitie vaikigaliai — viso labo su ugnimi prisižaidė narkomanai.

Nors jaunuolių ištiko tragiška mirtis, ji nesusijusi nei su ja, nei su Mikiu.

Turejo susiprasti, kad Vudis prisimins svarbiausius faktus iš jos asmeninės bylos ir, nors juodu niekada apie tai nesikal-bėjo, nebuvo abejonės, kad viršininkas žino net tai, ką Kima

patikėjo vos vienam kitam asmeniui. Brajentas, ir tas tik apgraibomis žinojo jos istoriją.

— Taigi, Stoun, pakartosiu klausimą: ar esi tikra, kad incidentas Čoserio name nesusijęs su tavimi?

— Visiškai, pone, — užtikrintai atsakė Kima. Ir pati patikėjo savo žodžiai.

Beveik.

5

Antradienio rytą, dar prieš septintą, Kima jau buvo spėjusi išgerti visą kavinuką kavos, pavedžiojusi ir pašerusi Barnį, savo borderkolių veislės ne itin draugišką, bet energingą augintinį, atvykusi į darbą ir nusiteikusi ankstyvam Brajento pasirodymui.

— Labas rytas, bose. Tu...

— Man viskas gerai, ir nėra priežasčių, kodėl turėtų būti kitaip. Supratai?

— Tai kaip miegojai? — perfrazavo klausimą kolega.

— Puikiai, — pildamas jau ketvirtą puodelį kavos atšovė Kima.

Akivaizdus melas.

Vakar, po vėlyvo pasivaikščiojimo su Barniu, ji nušliaužė į lovą ir akimirksniu paniro į neramaus būdravimo būseną. Spoksojo į tamsą negalédama pamiršti to, ką išvydo, stengdamasi nusikratyti prisiminimų, kurie veržte veržesi lauk, bausdamiiesi išlaužti skrynelės, kurioje tūnojo uždaryti, spyną.

Norėdama apgauti protą ir atsikratyti įkyrių minčių ji pasitelkė seną savo išmonę — sutelkė dėmesį į vieną mėgsta-miausiu motociklo maršrutų: per Stauertoną išrieda į Bridž-

norto plentą, tada nurūksta pro restoraną „Šeši uosiai“, o paskui neria per kaimus, kaip antai Envilis ir Morvilis.

Stengési įsivaizduoti, kaip „Ninja“ jai paklūsta, kaip drauge su motociklu pati palinksta posūkio kryptimi, nuspaudžia greičio rankenelę, visomis išgalėmis stengdamasi suvaldyti puikiai pažįstamu keliu lekiantį motociklą. Iprastai panašūs vaizdiniai versdavo protą susikaupti, podraug įsitempdavo ir kūnas, o tada, įsivaizduojamoje kelionėje išvėdinusi galvą, Kima galiausiai užmigdavo.

Tik ne praeitą naktį. Vakar keturis kartus sukūlė menamą motociklą, nes protas užsispyrė neatlikinėti jam pakišto pratiimo, kurį Kima susigalvojo, užuot iprastai skaičiavusi avis.

Gulėdama tyliame ir tamsiame miegamajame negalėjo atskiratytį Čoserio name matyto vaizdo. Mintyse regėjo vien jaunuolio kūną, bejegiškai atsišliejusį į radiatorių.

Todėl atsikélė, išsivirė kavos ir keletą valandų dirbo prie motociklo, o tada išaušo rytas su savo rūpesčiais, pavojingai primenančiais nakties godas.

— Oho, tavo lūpos trūkčioja nuo kofeino ar džiaugiesi mane matydam? — pajuokavo Brajentas.

— Griūk negyvas, koks sąmojis. Iš juoko man jau plyšta pilvas.

Seržantas paskersakiavo į Kimą.

— Bandai suskelti pokštą? — jis dirstelėjo sau į pilvą, kur vos prieš mėnesį žiojėjo penkių colių ašmenų peilio palikta žaizda.

— Dieve, Brajentai, nenorėjau pasakyti...

— Labas rytas, — pasisveikino Penas, išgelbėdamas bosę nuo būtinybės baigtį sakinj.

Pasidėjės savo plastikinę dėžutę ant nenaudojamo stalo, jis nusiémė nuo peties rankinę ir numetė po savo stalu.

I detektyvų kambarį įskubėjo ir Steisė.

— Atsiprašau, kad vėluoju, bose, — tarė klestelėdama ant kėdės, kitados priklausiusios Kevinui Dosonui.

Kima žinojo, kad komanda iki šiol pasigenda žuvusio kolegos ir tebelaukia, kada jis išdygs kambaryje bei mestelės kokią nors neva įžvalgią pastabėlę. Bet žaizda émė trauktis. Il-gainiuvi visi susitaiké su tikrove.

— Gerai, žmonės, — pradéjo Kima. — Kiek vakar pa-sistuméjo mūsų tyrimai?

— Argi vakare nebuvai iškviesta, bose? — suraukusi kak-tą paklausé Steisé.

Įprastai velyvas iškvietimas pranašaudavo didelę naują bylą, o tai reišké, kad kitas bylas reikés nedelsiant išnarplioti arba perduoti kitai komandai.

Tokiu atveju vienas iš jų tučtuojau stotų prie lento, užra-šytų ir pabrauktų aukos pavardę bei pareikštų, kad reikia kuo greičiau atskleisti šio asmens mirties priežastį.

Detektyvų kambaryje tvyrotų laukimo nuotaika, tarsi spragtelėjus nematomą jungiklį būtų paleistas pirmas energijos pliūpsnis. Ši laukimą Brajentas prilygindavo pojūčiui, kurį prieš gausius pietus patirdavo mègstamame restorane. Pasak Kimos, imtis naujos didelés bylos — tai tarsi pradéti rinkti naują klasikinj motociklą, kurio detalës ir varžtai guli pasklidę ant betoninių garažo grindų. Kiekvieną detalę reikés panaudoti, prijungti prie kitos, kol galop jų visuma sudarys motociklą.

Vis dėlto šioje byloje nebuvo jokių paslapčių, kurias rei-kétų atskleisti ir, nors nuo vaizdo įvykio vietoje šurpo oda, jaunuolis nebuvo nužudytas ir incidentas neturéjo nieko ben-dra su Kima.

— Dvigubas perdozavimas, Steise, — paaiškino inspek-torė. — Tuojau paskambins Mičas, papasakos, ką rado tame kambaryje, ir byla bus išsprësta.

— A, gerai, — stengdamasi neparodysti nusivylimo sutiko Steisė.

Kitų profesijų atstovams Steisės reakcija į jaunuolio mirtį ir vargais negalais išgelbėtą merginą galėtų pasirodysti per daug šalta, bet Kima puikiai suprato, kas pavaldinės galvoje. Kiek pažinojo detektyvą — visi jautė pareigą neleisti piktaivaliams išsisukti nuo atsakomybės. Steisė nebuvo abejinga žmogaus mirčiai. Tik jautėsi nusivylusi, kad negali surasti ir sučiupti kaltininko. Iprastomis aplinkybėmis Kima sutiktų su kolege. Bet šikart troško nusišalinti nuo incidento ir užmiršti tame bute regėtą vaizdą.

Kuo greičiau, tuo geriau.

— Tai kuo dabar užsiémęs, Penai?

— Liko apklausti tris liudininkus, bose, bet kažin ko nesitikiu.

Kima linktelėjo. Prie įvažiavimo į Holitrėjų du trylikamčius paauglius sumušė trys vyresni vaikėzai, ir, nors užpuolikai buvo tiksliai apibūdinti, niekas rajone nepravėrė burnos.

— Darbuokis toliau.

Detektyvės nuojauta kuždėjo, kad laukia „darėme viską, ką galėjome“ pokalbis su nukentėjusiu tėvais. Retsykiai tyrimai nuveda ir aklavietėn.

Vis dėlto Kima norėjo būti tikra, kad pareigūnai iš tiesų padarė viską, ką galėjo.

— Steise?

— Šiandien paskutinį kartą apklausiau Lizą Stails; iki va-karo parengsiu ataskaitą.

— Gerai padirbėta, — pagyrė Kima.

Lizai Stails buvo vos per trisdešimt, ji turėjo du mažamečius sūnus. Ištisą dešimtmetį moteris tyliai kentė smurtaujantį vyrą. Taikstėsi su jo elgesiu manydama, kad saugo vaikus nuo tiesos. Kol prieš mėnesį jaunėlis šérė jai per veidą „kaip ir tévelis“.

Nuo minties, kad sūnūs užaugs manydami, jog mušti moterį yra normalu, Lizą sukaustė siaubas. Jos pareiškimą priėmė Steisė, kuri iš léto, nestokodama atidos bei užuojaus, padėjo moteriai išgyventi bylos tyrimą.

Išėjo didelę, solidi byla, kurią perduos Karališkajai prokuratūrai.

— Penai, žinai, kas dabar bus? — Kima smakru kryptelėjo į jo stalą.

— Tikrai? — seržantas nudavė išsigandęs.

Bosė sukinkavo galva.

— Vadinas, sakydama, kad Betė — tai dovana, kurią gavau prisijungdamas prie komandos...

— Aha, nereikėjo priimti tų kalbų už gryną pinigą, todėl grąžink vazoną. Dabar jis priklauso Steisei.

Glostydama žalius lapus konsteblė triumfuojančiai pažvelgė į kolegą.

— Labiau pasistenk, Penai, ir kitą kartą Betė...

Kimos mintį nutraukė suskambės telefonas.

— Tik atsiliaepsiu į Mičo skambutį, — ji patraukė prie Akvariumo, leisdama suprasti, kad komanda gali grįžti prie darbų. — Labas, — pasisveikino klestelėdama ant kėdės.

Tarpduryje išdygės Brajentas liko stovėti atsirėmęs į staktą.

— Labas rytas, inspektore. Tikiuosi, po naktinio žygio jautiesi gerai? — pasidomėjo Mičas.

Kima pasigedo eksperto įvykio vietoje, bet nebuvo prasmės jo laukti.

— Iki pietų atsiųsiu radinių iš įvykio vietas sąrašą bei išvadas, bet pamaniau, gal norėtum išgirsti pirminių išvadų santrauką?

— Pirmyn, — sukiodama pirštais rašiklį paragino Kima.

— Radom iš jaunuolio džinsų kišenės išbyréjusias monetas — iš viso svaras septyniasdešimt du pensai. Priekinėje ki-

šenėje buvo popierinė nosinė, tuščia piniginė, senas prekybos centro kasos čekis, ir faktiškai tai viskas.

Kol Mičas baigė pasakoti, inspektorė suskaičiavo septyniolika mėlynų juostelių ant Brajento kaklaraiščio.

— Ir?.. — Kima laukė, kada nusikaltimo vietas tyrėjas pasakys svarbiausią dalyką. Kad incidentas — tai bandymas įvykdyti dvigubą savižudybę ar netyčinė mirtis.

— Eee... Ir šiandien labai gražus rytas, tiesa?

— Adatos, — priminė Kima ir žiūrėdama į Brajentą pakraipė galvą. Šiaip jau Mičas tikras profesionalas, bet kartais ir jis dirba atbulomis rankomis.

— Apgailestauju, bet adatų nėra, — tvirtai atsakė ekspertas.

— Bet paramedikai... pareigūnai...

— Jokių adatų, — kategoriškai paneigė Mičas.

Tai išgalvok tas adatas, norėjo surikti Kima. Sumeluok man!

— Taigi, visa ataskaita...

— Ačiū, Mičai, — Stoun padékojo ir baigė pokalbjį.

Nuo durų ją sekė klausiamas Brajento žvilgsnis.

— Įvykio vietoje nerado adatų, — kuždomis pasakė inspektorė.

Seržanto veidas atspindėjo Kimą pagavusį siaubą, kai ši suprato, ką tai reiškia.

Jaunuoliai ne patys susileido narkotikų.

6

— Skrodimas prasidės maždaug po penkių minučių, — priminė Brajentas, kai įžengusi į Rasels Holo ligoninę Kima nukulniasi į priešingą nei morgas pusę. Ligoninės koridoriai

iki šiol atrinė detektyvės prisiminimus apie tai, kaip tiriant paskutinę didelę bylą partneris patyrė dūri į pilvą.

— Mirusiosios aukos skrodimas, — patikslino Kima. — Kiek žinau, turime ir gyvą.

— Teisybė, — sutiko seržantas ir nusekė paskui bose į pagrindinę registratūrą, į kurią jau rinkosi rytinės pamainos darbuotojos.

Nepaisydama eilėje laukiančių dviejų lankytojų, Kima išspaudė, jos manymu, atsiprašančią šypseną ir nudrožė tiesiai prie registratūros langelio. Deja, tyliai jai už nugaros kartojami Brajento atsiprašymai bylojo, kad su šypseną prašauta pro šalį.

— Detektyvė inspektorė Stoun, — Kima atkišo ženkleli registratorei, kuri jau žiojosi paaiškinti laukimo eilėje taisykles. — Vakar vakare atvežė merginą, maždaug aštuoniolikos, įtariamas narkotikų perdozavimas.

Darbuotoja pasisuko prie kompiuterio.

— Pavardė?

Kimai knietėjo pasakyti, kad žinodama pavardę būtų iškart ją pasakiusi, bet prikando liežuvį. Jei registratorė bus geranoriška, gal ir neteks varstyti kiekvienos palatos durų, ieškant tos merginos.

— Nenustatyta.

Papūtusi lūpas moteris perbėgo pirštais per klaviatūrą. Tada stabtelėjo ir ištiesusi dešinę ranką įjungė nedidelį stalo ventiliatorių.

— Intensyviosios terapijos skyrius, — pagaliau šyptelėjo ji. — Ar reikia?..

— Ne, ačiū. Žinom.

Kima nukurnėjo pro kavinę ir Brajentas nusekė iš paskos.

— Klausyk, bose, dėl vakar vakaro... — pasivijęs pradėjo kalbą seržantas.

— Brajentai, nenorėjau apie tai kalbėti tada, nenoriu ir dabar. Taip, esama šiokio tokio panašumo į įvykį mano praeityje, bet tai tik sutapimas, ir neturiu jokio ūpo gilintis. Gerai?

— Aha, ačiū, kad pasakei, bet aš tik norėjau atsiprašyti, kad per daug dramatiškai sureagavau.

— A, atsiprašymas priimtas, — apstulbinta partnerio atsakė Kima.

— Bet turi pripažinti...

— Brajentai, užsičiaupk ir daugiau nė žodžio, — atėjus prie palatos paliepė bosė.

Seržantas paklusso.

Kima parodė ženkleli darbuotojai ir ši nusišypsojo ką tik pradėjusio pamainą žmogaus šypsena.

— Kuo galiu padėti?

— Vakar atvežė paauglę. Įtariamas narkotikų perdozavimas. Turiu pasikalbėti su...

— Apgailėstauju, bet negaliu jums padėti, — papurtė galvą moteris.

Kimos kantrybė seko.

— Bet registratūroje sakė, kad ji...

— Negaliu jums padėti, inspektore, nes jūsų ieškoma mergina mirė. Vos prieš ketvirtį valandos.

Ostinas Penas sėdėjo savo „Ford Fiestoje“ priešais įvažiavimą į Holitrėjų.

Dar lankydamas mokyklą žinojo apie šį rajoną. Čia nuolat tykojo pavojai ir kone kas vakarą Holitrėjų rodydavo per žinias. Vaikystėje ir net vėliau, kai mokėsi policijos mokykloje,

žinojo, kad Holitréjuje galima gauti į kailį, čia knibždėjo asocialu ir narkomanų, bet tik pastarajį dešimtmetį rajone pamažu įsitvirtino organizuotos nusikaltelių gaujos.

Vakarų Mersijoje irgi buvo panašių rajonų. Jি pati daugybę kartų yra iškvietę į Vestlandsą Droitviče, bet tokios nykumos, kokia alsavo kiekvienas Holitréjaus kampelis, jam dar neteko matyti.

Kad ir kaip būtų gaila, nusikaltimus Holitréjuje gaubė nežinomybės ir visuotinės tylos marška, bet tai nebuvo susiję su bendruomene. Juk diduma rajono gyventojų — bendruomenės atskalūnai. Ir tylėjo jie dėl dviejų priežasčių: nekentė policijos ir buvo per smarkiai įsibaiminę vietinės gaujos. Būtų didelis iššūkis pašalinti bent vieną iš šių priežasčių, ką ir kalbėti apie abi. Vis dėlto Penas vylési rasti bent ką nors, kam Holitréjuje nedreba kinkos.

Jis pažvelgė į eilę apleistų parduotuvii. Visų, išskyrus dvi, langai buvo užkalti.

Užvakar vėlyvu metu Daglasas Meisonas ir Kelvinas Smartas drjso įkelti koją į Holitréjų, bet nespėjė nueiti toliau nei šios parduotuvės, gavo šešis kaulų lūžius per abu ir buvo pašventinti daugybe įbrėžimų bei mėlynių. Per apklausą sutartinai teigė manę, kad ant kampo yra žuvies ir bulvyčių parduotuvė.

Penas berniukais nepatikėjo, bet kalbėdamasis su jų tėvais apie savo įtarimus nutylėjo.

Paklausinėjės šen bei ten sužinojo, kad tarp vietinių vaimų iš padorių ir garbingų šeimų įsivyravo Holitréjaus iššūkio mada — kam pavyks nueiti kuo giliau į rajoną. Ką gi, šiuodu mažokai tenuéjo. Vis dėlto, net jei vaikai tik žaidė, jie niekam netrukdė ir tikrai nenusipelnė būti sužaloti. Dabar abu sėdėjo namuose, popinami teisingumo ištroškusiu tėvų. Ar tik neliks jie musę kandę, svarstė Penas.

Juk pasakodamas bosei apie bylą matė nusivylusi jos žvilgsni. Pokalbis su berniukų tévais taip pat nežadéjo nieko gero. Argi gimdytojai patikés, kad néra liudininkų, mačiusių, kaip vidury baltos dienos kažkas vos ne iki sąmonës netekimo sumušé jų vaikus?

Penas neišsisuks atsakymu „tai Holitréjus“. Bütų keista, jei to pakaktų.

Bosés veido išraiška jam irgi nepatiko. Žinojo, kad ji nusivylusi ne jo darbu, bet pačia situacija.

— Prakeikimas! — Penas trenké kumščiais į vairą.

Jei tik kas nors sutiktų pasikalbëti, jam pakaktų ir vieno žmogaus.

— Eik tu šikt, bičiuli, — balsu nusikeiké, kai vos keleto milimetru atstumu pro jį pravažiavo furgonas. Seržanto mašiną sudrebino oro banga. — Aš, po velnių, pranešiu... — pagräsino sau panoséje, bet perskaitęs užrašą ant automobilio galо nutilo.

Tada nusišypsojo, paleido variklį ir nuvažiavo furgonui iš paskos.

8

Kai Kima ir Brajentas iéjo, Kitsas nuspaudé diktofono pauzës mygtuką.

— Džiaugiuosi tave matydamas, Brajentai, — žiürédamas į Kimą taré patologas. — Matau, atsivedei savo buldogą.

— Neerzink jos, Kitsai. Ji blogos nuotaikos, — pavargusiu balsu įspéjo Brajentas.

— Kaip tu ir atskiri jos nuotaikas? — nustebo Kitsas.

— Mano nuotaika tikrai nepagerës, jei jūs, klounai, elgisi-tés taip, tarsi manęs čia nebūtų, — atkirto Kima.

— Oi, kokia įžeidi inspektorė, — ramiai sureagavo Kitsas. — Ir kas gi atėmė tavo mègstamą žaislą?

— Mergina mirė, — šaltai atréžė detektyvė, išitaisydamas ant metalinio darbastalio.

— A, taip. Girdėjau, kad vos gyva. Kaip suprantu, paramedikai ją gaivino.

— Dukart, — patvirtino Kima. — Bet ji paniro į komą ir prieš pusvalandį išleido dvasią.

— Jei pagalba būtų atskubėjusi anksčiau, kas žino, — atsiduso Kitsas. — Laiku sureagavus, nuo heroino perdozavimo galima išgelbėti.

— Tikrai? — išpūtė akis Brajentas. — O aš maniau, jei perdozavai, dainelė sudainuota.

Kitsas papurtė galvą.

— Kaip žinia, heroinas yra opioidas. Patekės į smegenis jis vėl virsta morfinu, kuris jungiasi prie opioidų receptorių centrinėje nervų sistemoje. Dopaminas užlieja sistemą suteikdamas malonumą, daug didesnį, nei galėtum pajusti natūraliai.

— Taip išsvysto priklausomybę nuo malonumo, — pridūrė Brajentas.

— Tiesą sakant, ne, — pataisė gydytojas. — Euforijos pojūtis trumpalaikis. Malonumas sumažėja, o ilgainiui ir visai pranyksta, nes išsvysto tolerancija narkotikui. Dauguma užkietėjusių narkomanų vartoja kvaišalus, norëdami išvengti abstinencijos, o *kaifas*, kurį pajuto pirmąsyk, — tik tolomo prisiminimo aidas.

— O perdozavimą galima įveikti? — nustebo Kima.

Kitsas sulinksėjo galva.

— Yra chemikalų, kurie jungiasi prie tų pačių receptorių, laikinai pakeisdami heroiną, bet jų poveikis trumpesnis ir organizme jie neužsibūna. Vadinas, gydymas nėra idealus, bet galima jį pasitelkti.

— Mūsų mergaitei jis, deja, nebepadės, — tarstelėjo Brajentas.

— Vargšas vaikas, — Kitsas pakratė galvą. — Atrodo, mudu netrukus susitiksime.

Kima dirstelėjo į laikrodį.

— Argi nesiruošei devintą užsiimti jaunuoliu?

Visi trys darbastaliai stovėjo tušti.

— Su vaikinu jau baigta, — nusišypsojo Kitsas. — Kai Mičas pasakė, kad įvykio vietoje nerado adatų, turėjau nuojaudą, — ir, kaip dažnai pasitaiko, ne be reikalo, — kad šiandien iš pat ryto įsiverši į morgą, reikalaudama atsakymų.

— Turbūt tai buvo galima nuspėti ir neturint aiškiaregystės dovanos? — paklausė Kima.

Nekreipdamas į ją dėmesio Kitsas ėmė skaityti iš bloknoto:

— „Nenustatytos tapatybės vyriškos lyties asmuo, penkių pėdų septynių colių ūgio, juodų garbanotų plaukų. Sveria šimtą septyniolika svarų“ — o tai keturiais svarais mažiau, negu turėtų sverti, būdamas tokio ūgio. Tikriausiai nereikia sakyti, kad jam ant kūno rasta žymiu, likusių po dūrių, leidžiantis heroiną. „Vaikystėje patyrė keturių kaulų lūžius.“

— Arba labai jau nerangus, arba buvo mušamas, — spėjo Brajentas.

Kitsas linktelėjo.

— Negaliu garantuoti, bet, sprendžiant iš kaulų, jo vaikystė buvo skurdi. Pagrindiniai organai gana geros būklės, nors vyrukas mėgo išgerti. Nežymiai pažeistos kepenys. Nesant kito aiškaus metodo, mano nuomone, šis jaunuolis mirė nuo heroino perdozavimo. O išsiaiškinti, kaip narkotikai pateko į jo organizmą, yra tavo darbas, inspektore.

— Ar turime už ko užsikabinti, kad nustatytume jo tapatybę?

Dieve, kaip Kimai nepatiko galvoti apie bevardes aukas! Jai būtina žinoti tapatybę žmogaus, kurio vardu siekia teisin-gumo.

— Tave domina nuomonės ar faktai? — paklausė patologas.

— Paprastai tokį klausimų neuždavinėji, — atšovė Kima.

— Atpažįstu senąjį inspektorę, — žiūrėdamas pro akinių viršų mestelėjo Kitsas. — Sakyčiau, jam devyniolika dvidešimt metų, benamis. Sprendžiant iš nagų ir dantų, ne itin rūpinosi higiena. Ant kairiojo žasto turi keltų apyrankės tatuiruotę.

Kitsas nutilo, Brajentas išsitraukė bloknotą.

— Dešinės ausies lezgelis pradurtas, bet užgijęs, — tėsė patologas. — Mèginius išsiunčiau į laboratoriją, rezultatus pateiksiu per artimiausias keletą dienų.

Kima nušoko nuo darbastilio, jos nuotaika buvo aiškiai pagerėjusi. Akivaizdu, kad šis įvykis niekaip nesusijęs nei su ja, nei su jos praeitim, ir, nors du žmonės mirė lygiai taip, kaip nužudyti ją ir Mikę buvo suplanavusi motina, tai viso labo sutapimas. Vadinasi, Kima tirs šią žmogžudystę kaip ir kitas, ši byla niekuo neypatinga. Galų gale ji patikėjo Čoserio name nemačiusi trauminio įvykio iš savo praeities rekonstrukcijos — sutapimas ir nieko daugiau. Kokakolos butelis galėjo seniausiai voliotis tame kambaryje, be to, trūko esminės detailes iš jos praeities, vadinasi, galima ramia širdimi atmesti bet kokias sąsajas. Vudis liepė pranešti, jei bus naujienų.

— Uch, — atsiduso Brajentas, kai juodu priėjo prie durų. — Matau, tau palengvėjo, sužinojus, kad incidentas nesusijęs su tavimi, todėl nėra reikalo grįžti...

— Tai dar ne viskas, inspektore, — sustabdė Kitsas.

Kimai apsivertė viduriai. Na, žinoma, kaipgi kitaip.

Ji atsigréžė į patologą ir kietai sukando dantis.

— Jaunuolio skrandis buvo bemaž tuščias, bet galiu pasakyti, kad prieš pat mirtį jis šio to užkando.

— Ką turi galvoje? — Kimai perdžiūvo burna.

— Dėl užkandos pajuokavau, bet štai jo gerklėje radau popieriaus gumulėlį. Giliai gerklėje. Noriu pasakyti, kad kažkas jį ten įgrūdo. Regis, tai krekerių pakuotės fragmentas.

Kima pasisuko į partnerį, jo akyse švietė klausimas.

— Vežk mane į nuovadą. Nedelsdamas.

9

— Pone, reikia pasikalbėti, — įpuolusi į Vudžio kabinetą pareiškė Kima.

Įsitempęs viršininko žandikaulis ir lengvai virpančios šnervės bylojo, kad ji pamiršo pasibelsti. Eilinj kartą.

Jis pakélé ranką, toliau klausydamasis balso kitame telefono laido gale.

— Supratau, pone. Sutinku. Pranešiu, kai bus naujienų, — pažadėjo ir baigė pokalbi. Tada sunérė po smakru pirštus. — Kas tokio skubaus nutiko, kad įsiveržei į mano kabinetą nepasibeldusi?

— Yra naujienų, — pranešė Kima ir atsisėdo.

Vudis dar smarkiau suraukė kaktą, ir ne todėl, kad Kima atsisėdo jam nepasiūlius. Iki šiol, kada tik užeidavo į kabinetą, visus reikalus Stoun stengdavosi aptarti stovėdama. Tiesą sakant, jei galėdavo rinktis, bendraudavo iš tarpdurio.

— Kokių naujienų? — paklausė Vudis ir pasisuko į kompiuterį. — Jei gerai suprantu, tai ne šiaip sau narkotikų perdozavimas, kaip pasirodė pradžioje, o dviguba žmogžudystė. Dar tik dešimta valanda ryto, o tu sakai, kad yra ir kitokių naujienų?

Kima palinksėjo galva.

— Bijau, kad taip, — giliai įkvėpusi patvirtino. Tuojuji

pasakys tai, kas gali viską pakeisti. — Pone, galimas daiktas, kad ryšio esama.

— Ryšio su kuo?

— Su manim, — atsakė Kima. — Mirusio jaunuolio gerklėje kai ką rado. — Ji nuleido balsą. — Krekerių pakuotės skiautę.

— Oi, — žioptelėjo Vudis, — ojoj, — pakartojo, prisimin-damas smulkiausias asmeninės Kimos bylos detales.

Jis pratylėjo ištisas penkias sekundes.

— Vadinasi, mes...

— Pone, nenoriu būti nušalinta nuo bylos, — išpyškino Kima. — Suprantu jūsų požiūrį, bet jei byla susijusi su manimi, esu tinkamiausias asmuo vadovauti tyrimui, o jei ir nesu-sijusi, vis tiek esu tinkamiausia.

Vudis šyptelėjo.

— Ir pati kukliausia.

Kima žinojo, ko laukti. Po to, ką viršininkui pasakė, jam neliko kitos išeities, kaip tik ją nušalinti, pasikvesti naują de-tektyvą inspektorų arba perduoti bylą kitai komandai.

— Jau išsiaiškinai aukų tapatybes? — paklausė Vudis.

— Kol kas nenustatytos, bet aš jų nepažinojau.

— Vadinasi, turim du narkomanus, priklausomus nuo heroino ir nužudyti bute, esančiame netoli to, kuriame tu gy-venai. Be to, jaunuolio gerklėje rasta popieriaus?

— Taip, pone, bet ten buvo...

— Stoun, — nutraukė pavaldinę Vudis. — Ar pasakiau ką nors neteisingai?

Ji papurtė galvą.

— Tokiu atveju siūlau patylėti.

— Bet, pone, aš tik manau...

— Tai ir yra pagrindinė tavo problema, Stoun. Dabar visiš-kai nesvarbu, ką tu manai. Dabar svarbiausia — ką manau aš.

10

— Gerai, berniukai ir mergaitės, meskit viską, ką darot, — grįžusi į detektyvų kambarį nurodė Kima.

Visi nustebio, tik Penas atrodė nusivyles.

— Tikrai, bose?

— Na, tavo byloje juk neatsirado skubaus darbo? — paklausė ji. Paauglių tėvai porą valandų palūkės, prieš sužinodami, kad policijai nepavyko patraukti užpuolikų baudžiamojon atsakomybęn.

— Turiu žmogų, galintį paliudyti, kad berniukus užpuolė, — tarė Penas.

— Kaip tau pavyko? — suraukė kaktą Kima.

Jos nebuvo nuovadojo vos keletą valandų.

— Ponia Moubrei iš Bažnyčios gatvės devinto namo. Ji buvo kieme, kai pro šalį praėjo trys mūsų įtariami jaunuoliai, juokdamiesi aptarinėjantys savo darbelius.

Kima įtariamai débtelėjo į seržantą.

— Ir kodėl ji nusprendė netylėti?

— Keliasi gyventi kitur. Sakė persisotinusи tokiu gyvenimu. Dabar gyvens pas seserį Anglesyje. Todėl nesibijo kalbėti.

— Steise, grąžink Penui Betę, — sužavėta paliepė Kima.

— Bet, bose...

— Penas nusipelnė atgauti savo gėlę, — paaiškino viršininkė.

Steisė nenoriai pastūmė vazoną Penui, tiesiai į jo laukiančias rankas.

— Gerai, kas eis prie lentos?

Brajentas pakilo.

— Kas, išskyrus Brajentą, eis prie lentos? — patikslino klausimą Kima. Seržantas rašė kaip su vištос koja.

Steisė šoko nuo kėdės ir paėmė žymeklį.

Kaip visada, Kima ne iš karto suprato viršininko užmačias. Jis ne šiaip liepė jai užsičiaupti. Juk jis turės nuspręsti, nūšalinti ją nuo bylos ar ne, todėl nūnai nebuvo svarbu, ar, Kimos nuomone, nusikaltimas susijęs su jos praeitim. Svarbiausia buvo tai, ką šiuo klausimu mano pats Vudis. O jis nusprenčdė krekerių pakuotės skiautę mirusio jaunuolio gerklėje laikyti paprastu sutapimui.

— Pirmiausia turiu pasakyti, kad Vudis kategoriskai įbruko mums pagalbininką. Kol kas nežinau, kas ir kaip, bet tokia buvo jo sąlyga.

Su bosu nepasiginčysi.

— Dar blogiau yra tai, kad visiems mums griežtai uždrausta bendrauti su žurnalistais. Tai viršūnių prerogatyva.

Ir ačiū Dievui.

— Turbūt labai nusiminei, bose, — tarstelėjo Brajentas.

— Siaubingai nusivyliau, — patvirtino Kima.

Pasiruošusi rašyti Steisė stovėjo prie lentos.

— Gerai, vienoje lentos pusėje užrašyk „nežinoma moteris“, kitoje — „nežinomas vyras“.

Buvo apmaudu, kad negali įvardyti aukų, bet vylési, kad netrukus jų tapatybės paaiškės.

— Po „nežinomas vyras“ užrašyk „tatuiruotė — keltų apyrankė“, „benamis“ ir „sausainių pakuotė“.

— Ką? — Steisė atsisuko.

— Gerklėje, — stengdamasi išlaikyti tolygų balsą pridūrė Kima. Nusprenčdė, kad, laikydama tą popieriaus gumulėli sau-sainių pakuote, išliks objektyvi ir dalykiška.

— Jézau, ką gi tai galėtų reikšti? — nustebo Penas.

Kima gūžtelėjo pečiais.

Komanda bemaž nieko nežinojo.

Reikia tikėtis, ji sučiups tą niekšą anksčiau, nei turės atskleisti visas kortas kolegom.

— Gerai, Penai, imkis lauko stebėjimo kamerų, o tu, Steise, bandyk nustatyti aukų tapatybes ir išsiaiškink, kas skambino į policiją.

— O mes, bose? Ką darysime mes? — paklausė Brajentas.

Kima giliai įkvėpė.

— O mes, Brajentai, grįšime į nusikaltimo vietą.

11

— Tikrai manai, kad geriau jiems nieko nesakyti? — pakeiliui į aikštelynę paklausė Brajentas.

— O kaip, tavo nuomone, turėčiau elgtis? Išspausdinti tuntą savo bylos kopiją ir išplatinti po visą nuovadą?

— Tau neatrodo, kad slėpdama tiesą suriši jiems rankas?

— Brajentai, tyrimas prasidėjo vos prieš keletą valandų. Nespėjau net batų raištelių užsirišti, ką jau kalbėti apie kolegų rankas. Jie žino su byla susijusius faktus, ir to pakanka.

— O kas bus mūsų padėjėjas ir ką tiksliai jis darys? — mieliai pakeitė temą seržantas.

— Nežinau, ir dar kartą — nežinau, — atsakė Kima, ir Brajentas nuvairavo per aikštelynę.

— Vadinas, tavęs nenušalino tik su salyga, kad gausi padėjėjų? — įžvalgiai pasiteiravo jis.

— Žinau, bet gal apsimeskime, kad turime išnarplioti dvigubą žmogžudystę ir verčiau pasikalbékime apie ją?

— A, taip ir maniau, — reikšmingai tarė Brajentas. — Gerai. Turiu keletą klausimų. Kas tie jaunuoliai? Kaip juos nužudė? Kaip įviliojo į butą, o gal jie skvoteriai? Kas tas anonimas, skambinės į policiją? Ar nusikaltimas tyčia buvo suplanuotas taip, kad iškvieštų tave? Kam tie antrankiai? Ką reiškia popierius burnoje? Kaip...

— Dieve, Brajentai, nusiramink. Geriau atsakyk į vieną paprastą klausimą.

— Réžk.

— Kada būsime vietoje, po velnių?

12

— Tu kaip nori, o aš pasivaišinsiu dar vienu, — tarė Steisė, iš plastikinės dėžutės imdama sausainį su šokolado gabalėliais.

— Nepamenu, kad būčiau siūlęs vaišintis, — neatitraukdamas akių nuo ekrano atsakė Penas.

— Sausainis — kompensacija už tai, kad taip greitai atėmei iš manęs Betę, — konsteblė atsikando saldésio ir ant stalo pabiro trupiniai.

— Kas pirmesnis, tas gudresnis, — dédamasis ant galvos ausines pasidalijo išmintimi Penas.

Steisė spėjo pakankamai pažinti kolegą, kad susivoktų, jog šitaip elgdamasis jis ne pačiu subtiliausiu būdu leidžia jai suprasti nenorjis būti blaškomas. Nieko baisaus. Peno darbštumas vertas pagarbos.

— Tai ką manai apie naują bylą? — paklausė ji.

— Esu ir anksčiau tyres dvigubą žmogžudystę, — patraukė pečiaias seržantas.

— Taigi, taigi, kaip ir mes visi, bet ar tau neatrodo, kad ši truputį neįprasta? Grįžusi iš įvykio vietas bosé pareiškia, kad apie žmogžudystę negali būti net kalbos, bet kitą dieną paaiškėja, kad vis dėlto nužudyti du žmonės, ir dar laukiame pagalbos iš šalies.

Valandėlę Penas susimąstė.

— Žinai, užuot atsakinėjës į tavo klausimus, geriau negaiš-

damas peržiūrėsiu stebėjimo kamerų įrašus, — jis vėl užsidėjo ausines.

Steisė išsiuntinėjo elektroninius laiškus drauge su aukų išvaizdos aprašymais į benamių prieglaudas ir bendruomenės centrus, įsikūrusius dvidešimties mylių spinduliu, ir dabar laukė atsakymų.

Žiūrėdama, kaip įnirtingai Penas barškina klavišais, Steisė nevalingai nusišypsojo. Ji jau seniai nebijojo paglostytį kolegą prieš plauką.

— Holitrėjuje stebėjimo kamerų néra, todėl tik veltui švaistai laiką, — garsiai pareiškė.

— Vadinasi, vietoje tiesioginių bosės nurodymų turiu vykdyti tavyosius?

— Bosė tikisi, kad pats susiprasi, kas svarbiausia, ir išnaujosi laiką efektyviai, — paaiškino Steisė.

— Aha, gerai. Juk nepamiršai, kad nebesu naujokas? — atitraukės nuo ausies ausinę pasiteiravo Penas.

Konsteblė gūžtelėjo pečiais, patenkinta, kad pasiūlė pagalbą. Penui metas sužinoti, kad bosės nurodymus ne visada reikia vykdyti paraidžiui — būna dienų, kai tenka pačiam suprasti, ko iš tavės norima. Susigaudyti bosės nurodymų džiunglėse gana sunku, ir, jei nesi Kimos perpratęs, rizikuojti gauti per snapą.

— Hmm... — numykė Penas, nusiimdamas ausines.

Steisė atitraukė akis nuo kompiuterio.

— Tai vis dėlto prireikė mano pagalbos?

— Anonimas paskambino trys minutės po dešimtos, o pasak Kitso, jaunuolis mirė maždaug devintą.

— Ir? — paklausė Steisė.

— Na, žinom, kad policininkai išlaužė buto duris, vadinasi, skambinti galėjo tik žudikas.

Steisė linktelėjo. Jie daugybę kartų išklausė pokalbio te-

lefonu įrašą, bet iš žodžių „Čoserio namas 4B, lavonas“ taip ir nenustatė nei skambintojo amžiaus, nei lyties.

— Žudikas buvo kambaryje, — tėsė Penas, — ir turėjo žinoti, kad mergina tebéra gyva.

Steisei émė aiškėti, kodėl bosé taip primygintinai norėjo kuo greičiau nustatyti aukų tapatybes. Apibūdinimai „vaikinas“, „mergina“, „vyriškos lyties asmuo“, „moteriškos lyties asmuo“ rėžė ausį. Jie nuasmenina aukas ir neleidžia detektyvams įsijausti į tyrimą.

— O toliau? — paskubino kolegą Steisę.

— Na, argi būdama žudiko vietoje nenorėtum įsitikinti, kad abu mirė?

— Žudiką galėjo kas nors nubaidyti, — balsu mاستé ji.

— O tada jis paskambino į policiją? — Peno neįtikino Steisés argumentas. — Ypač jei tau sutrukдè. Argi nenorėtum kuo greičiau sprukti iš nusikaltimo vietas?

— Penai, tavo dėmesys detalėms...

— Bet kodėl gi prieš pabégant neįsitikinus, kad mergina mirė? Arba — dar geriau — kodėl gi jos nenužudžius ir nepalikus dviejų lavonų? Kodėl reikėjo skambinti į policiją?

Steisė paėmė dar vieną sausainj, bet prieš atsikąsdama stabtelėjo.

— Jokių kovos ar pasipriešinimo žymių, jokių mėlynių ar savigynos žaizdų. Sakytum, jie atėjo į butą, ramiai ir paklusniai atsisėdo prie radiatoriaus ir émė laukti mirties.

Penas linktelėjo.

— Man galvoje nuolat sukas vienas nelabai gražus žodis. Vis atrodo, kad tie jaunuoliai buvo nereikšmingi, apskritai nesvarbūs. Supranti, ką noriu pasakyti? — buvo matyti, kad Peną trikdo jo paties pojūčiai.

— Regis, suprantu, — atsakė konsteblė, sekdamas jo mintį.

— Susidaro įspūdis, kad vaikinas ir mergina nužudyti tik

tarp kitko. Kad žmogžudystės esmė glūdi kažkur kitur. O jie — tik spektaklio dalis, dekoracija.

Steisė suprato, ką kolega turi omenyje, bet jai dar neteko patirti, kad auka ar kelios aukos būtų tik antraeliai bylos veikėjai. Gal Penas ne ten kapsto?

Ji jau ruošesi išreikšti seržantui savo abejones, kai skimbetelėjo kompiuteris, pranešdamas apie naują elektroninį laišką iš Stauerbridžo bendruomenės centro.

Perskaičiusi ji pasisuko į Peną.

— Na, nežinau, ar Markas ir Eimė rūpėjo žudikui, bet mes turėtume parodyti jaunuoliams deramą dėmesį.

13

Keletą kartų giliai įkvėpusi Kima pralindo pro policijos juostą. Dabar žengti į butą buvo sunkiau nei vakar vakare.

Prieš keturiolika valandų čia knibždėjo paramedikų ir policininkų, lauke būriavosi galimi liudininkai bei smalsuoliai, ieškantys patogesnės stebėjimo vietas, iš kur tuščiai tikėjosi pamatyti, kas dedasi ketvirtame aukšte.

Vakar vakare butas nė kiek nepanėsėjo į esantį trimis aukštais aukščiau, o šiandien viskas kitaip. Žioplių minia anapus užkardos išssirkstė, pasidžiaugę nemokamu reginiu žmonės grįžo į kasdienybę. Juostą saugojo du konstebliai, vilkintys sunkias kaip švinas apsaugines liemenes ir jau iki pietų nustekinti dvidešimt trijų laipsnių kaitros.

Jiems už nugarų prie pagrindinio įėjimo slankiojo dar vienas policininkas. Eidama pro pareigūnus Kima pajuto jiems šiokią tokią užuojautą. Niekas nesvajoja tapti policininku, kurio darbas — budėti prie užkardos. Vargu ar ryte džiaugsmin-

gai šoksi iš lovos, žinodamas, kad visą dieną saugosi daugia-bučio duris.

Name policininkų nebeliko, ir gyventojai galėjo ramiai užsiimti savais reikalais, išskyrus ketvirtą aukštą, kurio laiptinėje bei lifto aikstelėje ir toliau budėjo pareigūnai.

Dabar, nutykus šurmuliui ir sumažėjus žmonių, buvo galima geriau apžiūrėti butą. Štai siauras belangis koridorius, kuris nuo lauko durų driekiasi iki pat svetainės. Dešinėje — virtuvė ir miegamasis, kairėje — vonios kambarys ir antras miegamasis. Iš jų Kima ir užėjo. Kambario langas vėrėsi į pietus, ir nuo tiesioginių saulės spindulių čia buvo karšta nelyg puodų žiedimo krosnyje.

Vaikystėje erdvės atrodo didelės, o žmogui augant jos tarasi susitraukia, bet šis kambarys Kimai pasirodė talpesnis, nei ji prisiminė, nors ir žinojo jį esant tokio paties dydžio, kaip ir tas, jos gyventas, septintame aukšte.

Žinoma, pačiame ano kambario centre riogsojo dvi greta sustumtos lovos, o erdvės likučius savinosi sukrypusi komoda, be vargo talpinusi skurdų jų garderobą.

Kima nusikratė prisiminimo ir grįžo tikrovėn, į šį butą, kur baltu apsauginiu kostiumu apsivilkės Mičas su kolega tiesė ant grindų jau apžiūrėtą kilimą. Jos akys užkliuvo už radiatoriaus ir protas iš naujo lyg filmą prasuko vakar vakare matytus vaizdus.

— Labas, inspektore, — pasisveikino Mičas, nusitraukdamas mėlynas pirštines ir veido kaukę. — Kas privertė grįžti?

Kima gūžtelėjo pečiais ir nupėdino prie lango.

— Norėjau išsijausti į buto atmosferą, — ji vos susilaikė neįterpusi žodžio „vėl“.

Patirtis ir išlavintas, kaip dera policininkai, loginis mąstymas neleido skrajoti padebesiais, bet net žinodama, kad stovi ne savo vaikystės kambaryme, vaizduotės akimis regėjo Mikę,

ramiai miegantį kairėje lovoje. Pasislėpęs po šiurkščia pilka antklode brolis šaukia jai „eik ieškot!“, ir ji mato save, vaikštančią po kambarį, neva ieškančią, kurgi jis pasislėpė.

Aiškiai mato baimę Mikio akyse, kai motina priremia ji prie lovos ir užsimojuusi duonriekiu peiliu dievagojasi, kad neturėdama kitos išeities išpjaus jam iš krūtinės velnią.

Užvis aiškiausiai Kima prisiminė, kaip palieгęs broliukas sédéjo atsirémęs į ją, kaip nusilpęs ir išsekęs jo kūnas galiausiai pasidavė. Netgi tada, būdama šešiametė mergaitė, tikėjo: jei būtų bent kiek anksčiau sulaukę pagalbos, Mikis būtų likęs gyvas.

Galiausiai pagalba atskubėjo. Iš pradžių jai pasirodė, kad triukšmas sklinda nuo radiatoriaus, prie kurio buvo prirakin-ta. Kad aprūpintų gyventojus karštu vandeniu, dukart per dieną — aštuntą valandą ryte ir vakare — įsijungdavo šildymo sistema, ir nuo stogo einantys seni vamzdžiai griausmingai sudrebėdavo. Pradžioje, stengdamasi neprarasti laiko nuovokos, Kima skaičiavo šiuos gaudesius, bet greitai susipainiojo.

Tik tada, kai triukšmas nesiliovė ir pagaliau perskrodė temstančią jos sąmonę, Kima suprato, jog sulaukė pagalbos. Deja, gelbėti dvynį broli buvo jau per vėlu. Kaip ir tą jaunuoli vakar, visai kaip Mikis sédėjusį prie radiatoriaus. Paramedikai bent jau spėjo padėti merginai, ir nors vėliau ji mirė, vakar tebebuvo gyva, kaip ir Kima prieš trisdešimt metų. Kaip ir ši mergina, Kima buvo išsekusi, silpna ir gležna, bet rado jėgų grumtis su policijos pareigūnais, mèginančiais atskirti ją nuo brolio. Nejučia ji ēmė lyginti savo vaikystės įvykį su vakarykščiu incidentu, mintyse dēdama paukščiukus.

Vieta — varnelė.

Radiatorius — varnelė.

Antrankiai — varnelė.

*Berniukas mirė — varnelė.
Mergaitė gyva — varnelė.
Krekerių pakuotė — varnelė.
Kokakolos butelis — varnelė.*

Suprantama, kodėl Vudis nusprendė ignoruoti visus šiuos sutapimus — negalima leisti detektyvei tapatintis su byla po to, kai buvo jos patikintas, kad gali vadovauti tyrimui.

Ji gali.
Tuo Kima buvo tikra.

14

Surinkusi Steisės numerį Kima įjungė mikrofoną.

— Dieve, Brajentai, gal tavo oro kondicionierius sugedo?

Seržantas papurtė galvą ir paleidės variklį įjungė kondicionierių. Kimai į veidą padvelkė vėsaus oro srautas.

— Sužinojome pavardes, — bosei nespėjus užduoti klaušimo pranešę Steisę.

— Tęsk, — Kima pajuto įtampą. Suprato, kad tikisi išgirsianti pažįstamus vardus.

— Markas Džonsonas ir Eimė Vaild, įsimylėjelių porelė. Kurį laiką bastési iš prieglaudos į prieglaudą, bet ilgiausiai užsibuvo Stauerbridžo bendruomenės centre. Vienas darbuotojas pasakojo ne kartą su jais bendravęs.

— Puikiai padirbėta, Steise, o kur man ieškoti to darbuotojo? — paklausė Kima, gestu prašydama Brajento sumažinti oro kondicioneriaus srovę. Dešinė jos ausis baudėsi nušalti.

— Langlio plente, tiesiai už autobusų stoties.

— Ir kuo jis vardu? — Kima vėl sumosikavo rankomis, ir

Brajentas pasuko oro kondicionieriaus rankenėlę viena padala aukščiau.

— Haris...

— Pala, — nutraukė pašnekovę inspektorę ir pasisuko į kolegą. — Brajentai, prašau sumažinti, o ne didinti.

— Atleisk, suklydau, — atsiprašė seržantas, bet jo veido išraiška bylojo, kad tai ne kaima. Tegu juos skradžiai, tuos Brajento pokštus.

— Tęsk, Steise.

— Centrui vadovauja Haris Dženksas.

— Supratau. Ačiū. Gerai...

— Bose, mudu su Penu pasikalbėjome, ir mums atrodo, kad čia vyksta kažkas keista. Susidaro įspūdis, kad šių jaunuolių žmogžudystė neturi nieko bendra su jais pačiais. Noriu pasakyti...

— Ačiū, Steise, pasikalbėsime vėliau, — suskubo baigti pokalbį Kima ir nutraukė ryšį.

Prakeikimas, bus kur kas sunkiau, nei ji tikėjosi.

15

— Regis, ji nenori, kad toliau vyniotume ši kamuoli, — tarė Steisė, apstulbinta iš telefono ragelio sklindančios tylos.

Per daugelį metų ji išmoko prisitaikyti prie puikiai bosės įvaldytos stačiokiškumo strategijos.

Stoun niekada netryško šiluma aplinkiniams, tačiau bendraudamas asmeniškai bent jau galėjai kliautis jos veido išraiška ir gestais. Kalbantis telefonu ir nematant, ką byloja Kimos kūnas, ji atrodydavo dar atžaresnė ir šaltesnė, o pastarasis pokalbis sumušė visus Arkties rekordus. Ar gali būti, kad bosė

net nesiteikė jos išklausyti? Paprastai prieš pasakydama „ne“ ji bent jau leidžia pašnekovui baigti mintį.

— Turbūt tai reiškia, kad turiu grįžti prie stebėjimo kamерų, — pasakė Penas, ir tą akimirką atgijo jo telefonas.

Seržantas atsiliepė, suraukęs kaktą kažką užsirašė, pasakė „gerai“ ir baigė pokalbį.

— Iš Dobio laužyno Brajerli Hile skambino kažkokia labai susijaudinusi moteris, — jis pakilo. — Policija jau pakeliui, prašo dėl visa ko pasiodyti ir kriminalinio skyriaus pareigūną. Važiuoji?

Vis dar negalėdama atsitokėti nuo bosés šiurkštumo, Steisė papurtė galvą.

— Manau, tik veltui gaiši laiką. Aš imsiuosি kamerų prie Holitrėjaus, o grįžęs galësi man patalkinti.

Penas linktelėjo ir išėjo.

Steisė atsilošė kėdėje ir sunkiai atsiduso. Jūdvieju su Penu nuojauta sako, kad žudiko motyvai įtartini, bet bosé liepia nesigilinti.

Kažkas čia ne taip, bet bosei neįdomu.

Todėl kyla natūralus klausimas: ar apskritai verta stengtis išsiaiškinti tiesą?

16

Kimai iškart nepatiko Haris Dženksas, tik ji negalėtų pasakyti kuo.

Bala nematė itin juodai dažytą jo plaukų. Ir prakaituotos plaštakos, kurią paspaudus magėjo kuo greičiau delną nusišluostyti antiseptine servetėle iš Brajento daiktinės. Bet blizgučių vyriškiui atleisti ji negalėjo.